

Kære menighed

Jeg håber, at I alle har haft en god Påske, og at jubel fra Herrens opstandelse også er nået jer og jeres familier.

Jeg hører mange gode reaktioner fra folk, som – skønt de i denne Påske ikke kunne komme i kirken – trods alt har været glade for at kunne fejre festen hjemme måske i familien eller ved at følge messer og liturgier fra Domkirken eller Vatikanet. Mange har fortalt mig, at det har været en anderledes Påske, men at Kristus alligevel er kommet forbi, og de har kunnet se ham som opstanden, og mange har fortalt mig, at denne tid, hvor man har haft mindre tid til arbejde og sport og skole og fritidsaktiviteter, til gengæld har været god for familien, fordi man har haft mere tid til at være sammen som mand og kone, som forældre og børn. Måske har man haft mulighed for at bruge mere tid på at lytte og tale med hinanden, for under normale omstændigheder er det ikke altid nemt og muligt på grund af de mange aktiviteter, som vi alle deltager i til hverdag, og som nogle gange gør det umuligt at mødes i familien og *tale* sammen. Så på den måde har vi haft en anderledes, men ikke mindre frugtbar Påske sammenlignet med tidligere år. Det takker vi Gud for.

Jesu Påske er den største begivenhed, som er sket i menneskets historie, langt vigtigere end alle andre hændelser, som vi læser om i historiebøgerne. Men det fantastiske er, at denne begivenhed, som skete for næsten to tusinde år siden, er nået til os gennem forkyndelse af Evangeliet, det glædelige budskab, som bliver aktuelt for os gennem fejringen af sakramenterne - især dåben og eukaristien.

Og desuden: Påsken er ikke som alle de andre fester: Den varer længe og strækker sig over 50 dage. Fra påskenat og frem til Pinse fejrer Kirken en uafbrudt fest. Ingen anden kultur eller religion har så lang en festperiode, som vi katolikker har. Det skal vi være taknemmelige for.

Påsketiden er også Kirkens tid. I liturgien læser man som første læsning nogle tekster fra Apostlenes Gerninger. I løbet af 50 dage får vi lov til at høre læsninger fra Kirkens første tider, den allerførste evangelisering af både jøder og grækere, de vanskeligheder, som var forbundet med apostlenes første mission i Israel samt den store udbredelse af Evangeliet i hele det daværende Romerrige. Hensigten er naturligvis, at man ønsker at understrege det faktum, at der findes en sammenhæng mellem Jesu Påske og Kirkens fødsel, for Kirken er nemlig en frugt af Jesu død og opstandelse. Fra Jesu side på korset blev Kirken født som den nye Eva af den nye Adam. Den Hellige Pave Johannes Paul den Anden har kaldt Apostlenes Gerninger for den "allerførste apostoliske model". Til enhver tid repræsenterer Apostlenes Gerninger den eviggyldige model for enhver form for Kirkens evangelisering og modellen for, hvordan Kirken skal optræde.

I disse dage, hvor mange af os sidder hjemme og ikke kan gå ud, vil det være en god idé at læse Apostlenes Gerninger stille og roligt. Den er en meget spændende bog, som er fuld af "eventyr", der vidner om, hvordan Guds ord har spredt sig over alt, og hvordan mennesker har taget imod det. Bogen viser desuden, hvordan Apostlene – og først og fremmest Peter og Paulus – brugte deres liv på at evangelisere verden midt i mange, mange både interne og eksterne prøvelser. Hverken Bibelen eller Apostlenes Gerninger skjuler den første Kirkes problemer, ligesom der ikke lægges skjul på kriser og konflikter mellem brødre og søstre, ja endda mellem apostlene selv. Men bogen viser især, hvordan Kirken, oplyst af Helligånden, har kunnet klare alle disse problemer og løse de sværeste og vanskeligste konflikter. Sagt med andre ord: Det, vi læser dér, er det, som sker

hos os i dag. De løsninger, apostlenes fandt, skal blive de løsninger, vi finder i dag. Det ville være tåbeligt at finde på andre metoder end de apostoliske.

Dette er især aktuelt i dag. I en periode hvor vi ikke kan mødes i kirken, indser vi nemlig, at Kirken ikke kun er en bygning; det er altså ikke bygningen, som er Kristi legeme, selv om bygningen er blevet konsekreret og betyder utrolig meget for os, men kun som et symbol på den Kirke, som vi er. Vi kunne spørge os selv: Var kirken for de kristne, som levede på Apostlenes Gerningers tid, en bygning eller snarere et åndeligt hus? Det grundlæggende spørgsmål er: Har vi et "Tempel"? Det er åbenlyst, at templet ikke er en fysisk bygning som i alle andre religioner. Vi ved jo, at vores tempel er Kristus og Kirken, der er bundet til ham som Kristi legeme. Hvis bygningerne er lukket, betyder det altså ikke, at kirken ikke længere er Kirke.

Vores udfordringer og mission som Kirke er at gøre den synlig og tilgængelig for mennesker i dag, altså den Kirke, som ikke er en bygning.

Jeg synes, at Gud i denne tid viser os, at vi skal tilbage til den "allerførste apostoliske model". Det gør han nu ikke gennem en tale eller en opfordring fra paven eller biskoppen, som det er sket tidligere, men gennem den begivenhed, som vi oplever i disse måneder, hvor kirkerne er lukket for offentlige ritualer, sådan at end ikke de vigtigste kan gennemføres sammen med menigheden.

Selvfølgelig håber vi, at vi snart kan genoptage vores almindelige praksis, hvor Kirken igen er det, den altid har været. I mellemtiden kan vi dog lære noget af den nuværende situation, og læsningen af Apostlenes Gerninger kan give os den rigtige synsvinkel.

Så god påsketid og god læsning.

P. Stefano